

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.673 van 18 december 2000
in de zaak A. 56.445/VII-12.468.**

In zake : de n.v. HOLVOET-LECOMTE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. MOORS,
kantoor houdende te GENT,
Hoornstraat 13

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. HOLVOET-LECOMTE op 16 februari 1994 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het
besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en
huisvesting van 13 december 1993 houdende wijziging van
het besluit van de bestendige deputatie van de provin-
cieraad van Oost-Vlaanderen van 12 november 1992
waarbij aan de verzoekende partij de vergunning tot
exploitatie van een handel in chemische en petro-
chemische produkten gevestigd te 9600 Ronse, Steenweg
op Leuze 138-146, gedeeltelijk wordt verleend en
gedeeltelijk wordt geweigerd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 november 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. CORIJN die, loco Advocaat K. MOORS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat K. LAUWEREYS die, loco Advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 22 augustus 1991 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een exploitatievergunningaanvraag (ARAB-regime) in voor het verder exploiteren van een

handel in chemische en petrochemische produkten, gelegen op de kadastrale percelen nrs. 857 f2 en 863 s te Ronse.

1.2. Op 12 november 1992 staat de bestendige deputatie de gevraagde vergunning grotendeels toe voor een termijn van twintig jaar.

Bepaalde onderdelen van de aanvraag worden geweigerd of voor een kortere termijn ingewilligd.

De vergunning wordt verleend mits het naleven van de voorwaarden van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en een reeks bijzondere voorwaarden die - behoudens twee voorwaarden die in het beschikkend gedeelte van het vergunningsbesluit zijn opgenomen - in bijlage bij het vergunningsbesluit worden gevoegd.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 9 december 1992 wordt tegen het voormeld deputatiebesluit een gezamenlijk administratief beroep ingesteld door 33 omwonenden.

1.4. Op 5 januari 1993 richt de verzoekende partij volgend schrijven aan de Vlaamse regering, inzonderheid aan de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu :

"Betreft : beroep tegen de ons afgeleverde
exploitatievergunning.

(...)

Uw berichten met betrekking tot het beroep tegen de ons op 12 november 1992 toegekende uitbatingsvergunning hebben wij ontvangen. Daarvoor onze dank.

Wij zouden het ten zeerste op prijs stellen indien wij ons standpunt terzake dit beroep mondeling aan U of Uw diensten zouden kunnen toelichten.

De argumenten - voor zover wij ze ter kennis hebben gekregen - die ter staving van dit beroep worden aangehaald zijn ons inziens immers niet terecht, en grotendeels gebaseerd op foutieve of achterhaalde gegevens. Bovendien werden de personen van wie het beroep uitgaat uitdrukkelijk uitgenodigd op een hoorzitting die gedurende de behandeling van

onze aanvraag door het gemeentebestuur van de stad Ronse werd georganiseerd. Op deze vergadering waren slechts een viertal personen uit de omgeving aanwezig, die bovendien vrijwel geen vragen hebben gesteld of directe opmerkingen hebben geformuleerd. Het beroep zoals nu ingediend gaat ondermeer uit van dezelfde personen.

Bovendien wensen wij te benadrukken dat onze installaties in het verleden nooit aanleiding hebben gegeven tot significante omgevingshinder, en dat wij reeds uitgebreide maatregelen hebben getroffen om de inrichting te conformeren aan de nieuwe normen zoals (die) in VLAREM II worden voorgeschreven. Bijkomende maatregelen, zoals besproken met het gemeentebestuur en met mensen van (de) AMINAL, en zoals opgenomen in de vergunning, zullen worden getroffen binnen de termijnen zoals in de ons afgeleverde vergunning voorzien.

Zoals gezegd zouden wij het op prijs stellen onze argumenten nader te kunnen toelichten.

(...)

P.S. copie van dit schrijven hebben wij eveneens verzonden aan het Bestuur Milieuvergunningen van AMINAL".

1.5. Op 13 december 1993 wordt door de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu het thans bestreden besluit genomen : het ingediend administratief beroep wordt ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond bevonden. Er worden wijzigingen aangebracht aan wat vergund wordt, en de vergunning wordt toegestaan mits het naleven van de volgende voorwaarden :

"1° Algemene milieuvoorwaarden :

de voorwaarden vervat in de volgende bijlagen gevoegd bij het besluit waarmee uitspraak werd gedaan over het beroep tegen onderhavig besluit :

- VLAREM.V01 : de artikelen 7 tot en met 14;
- VLAREM.V02 : de artikelen 15 tot en met 29;

2° Sectoriële milieuvoorwaarden :

- VLAREM.V40 : de artikelen 404, 405;
- VLAREM.V44 : de artikelen 430 tot en met 441;
- VLAREM.V46 : de artikelen 466, 467;
- VLAREM.V47;
- VLAREM.V48 : de artikelen 479 tot en met 487;
- VLAREM.V49 : de artikelen 488 § 2 tot en met 496;
- VLAREM.V50;
- VLAREM.V51;
- VLAREM.V52;
- VLAREM.V53;
- VLAREM.V54;

- VLAREM.V55;
 - VLAREM.V56;
 - VLAREM.V57;
- 3° Bijzondere milieuvoorwaarden :
(...) (waarop een hele reeks bijzondere milieuvoorwaarden volgt)";

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat bij het verzoekschrift geen besluit is gevoegd van het statutair bevoegd orgaan van de vennootschap houdende de beslissing tot het instellen van een annulatieberoep;

2.2. Overwegende dat met een schrijven van 5 april 1994 de verzoekende partij een afschrift van haar statuten bezorgde alsook een afschrift van de notulen van de Raad van bestuur, gehouden op de zetel op 10 januari 1994; dat daaruit blijkt dat de Raad van bestuur de beslissing nam om voorliggend beroep in te stellen; dat dienvolgens de exceptie feitelijke grondslag mist;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat het verzoekschrift geen gestructureerde uiteenzetting van middelen bevat; dat samen met de verwerende partij drie middelen kunnen worden ontwaard, die hierna zullen worden onderzocht;

3.2.1. Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partij doet gelden dat "onder omstandigheden en op een wijze die aan de verzoekster nooit werd bekendgemaakt" een hoger beroep werd ingesteld tegen de beslissing van 12 november 1992 van de bestendige deputatie, dat derhalve haar "ook niet

bekend (is) op welke gronden dit hoger beroep gesteund was, welke beweegredenen werden aangevoerd om dit beroep te motiveren en wat het opzet was waarvan door dit hoger beroep de realisatie werd nagestreefd"; dat in het licht van dat middel de verzoekende partij ook nog aanvoert dat artikel 6, § 1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is geschonden, naar luid waarvan eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, doordat bij wege van gebrek aan kennisgeving van het ingestelde beroep, zij niet de gelegenheid heeft gehad "bij deze behandeling aanwezig te zijn en er haar standpunt bekend te maken met betrekking tot de middelen die werden aangevoerd om de exploitatievergunning die haar op 12.11.1992 werd toegestaan aan te vechten en te doen hervormen"; dat naar haar oordeel "dit (...) vanzelfsprekend (betekent) dat het terzake bestreden besluit van 13.12.1993 ook verleend werd bij manifeste afwending van macht";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in zoverre de beschouwingen van de verzoekende partij als middel worden aangevoerd, zij elke feitelijke grondslag missen, zoals blijkt uit de brief van 5 januari 1993 en dat uit de brieven van 5 en 20 juli 1993, uitgaande van de verzoekende partij, blijkt dat er voortdurend overleg was tussen haarzelf en de behandelende administratie zodat zij alle gelegenheid kreeg om haar argumenten te doen gelden en zulks ook effectief heeft gedaan; dat zij opmerkt dat er bovendien terzake geen hoorplicht bestaat;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de

verwerende partij niet vermag te ontkennen of te betwisten dat haar nooit werd bekendgemaakt onder welke omstandigheden, op welke wijze, door wie, op welke gronden en met welk opzet het hoger beroep werd ingesteld, en dat zij niet op de hoogte werd gebracht van "het feit van de behandeling van dit hogere beroep"; dat zij nog doet gelden wat volgt :

"Dat is een gang van zaken die uiteraard niet verholpen wordt, zoals de verwerende partij blijkt te menen, door het feit dat de verzoekende partij op een bepaald ogenblik en in een bepaald opzicht toch kennis heeft gekregen van het loutere feit van het aantekenen van het gezegde hogere beroep en door de omstandigheid dat naderhand de verzoekende partij dienaangaande toch een niet nader gepreciseerd overleg heeft kunnen plegen met bepaalde instanties van de overheid, andere dan deze die het Besluit waarvan terzake de nietigverklaring nagestreefd wordt, heeft verleend";

3.2.4.1. Overwegende, vooreerst, dat artikel 6, § 1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing tot het verlenen van een milieuvergunning; dat alsdan de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu niet optreedt als een rechtsprekend orgaan; dat de grief niet gegrond is;

3.2.4.2. Overwegende dat uit de brief van 5 januari 1993 vanwege de verzoekende partij (sub 1.4.) blijkt dat zij ervan in kennis werd gesteld dat tegen

het besluit van 12 november 1992 administratief beroep werd ingesteld; dat, vermits er slechts een enkel, weliswaar collectief administratief beroep werd ingesteld, de verzoekende partij op de hoogte werd gebracht van alle ingediende administratieve beroepen; dat uit hetzelfde schrijven blijkt dat zij wist van welke personen dat beroep uitging en dat zij kennis kreeg van de argumenten van de beroepsindieners die zij als "niet terecht" bestempelt; dat in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat het bestuur niet enkel bepaalde geselecteerde passages uit het beroepschrift aan de verzoekende partij heeft betekend en dat deze laatste dat ene beroepschrift in zijn totaliteit heeft "ontvangen"; dat overigens niet blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij er heeft op gewezen dat het haar toegezonden beroepschrift onvolledig was en de ontbrekende argumentatie heeft opgevraagd; dat dienvolgens de verzoekende partij de kans heeft gekregen om op de in het beroepschrift vervatte argumentatie te repliceren; dat de grief feitelijke grondslag mist;

3.2.4.3. Overwegende, tenslotte, dat de verzoekende partij niet de minste concrete aanwijzing verstrekt betreffende de aangevoerde machtsafwending; dat zij met name geenszins aantoonst hoe door het nemen van het bestreden besluit de verwerende partij haar bevoegdheid, welke haar bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, heeft gebruikt tot het nastreven van een ander doel; dat de grief niet gegrond is;

3.2.4.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel als volgt aanvoert :

"Het bedrijf van de verzoekster is een bestaande inrichting zoals bedoeld bij artikel 814 van VLAREM II in verband waarmee op het ogenblik waarop deze Wet in werking trad, een vergunningsaanvraag overeenkomstig de vroegere wetgeving (het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming, Titel I) in behandeling was.

De Vlarem-II voorschriften zijn in principe alleen van toepassing op nieuwe inrichtingen, en zullen pas na overgangstermijnen ook van toepassing worden voor bestaande inrichtingen.

Alhoewel het hier dus gaat om een bestaande inrichting, voldoet een belangrijk onderdeel ervan - met name het recente opslagmagazijn - nu reeds aan de voorschriften waaraan nieuwe inrichtingen moeten voldoen.

De bedrijfsinrichting van de verzoekster voldoet dus aan strengere voorschriften dan deze die normalerwijze - dit althans bij wege van algemene reglementering - daarop toepasselijk zijn. Zonder specifieke motivering op dit stuk, wordt bij het terzake bestreden Besluit de nieuwe wetgeving in een dubbel opzicht geweld aangedaan : de overgangsbepalingen opgenomen in het Besluit van 06.02.1991 van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (VLAREM I) worden niet toegepast en de nieuwe exploitatievoorwaarden die aan de verzoekster worden opgelegd zijn veel strakker dan deze bij de nieuwe wetgeving voorgeschreven, zonder dat op dit stuk het bestreden Besluit gemotiveerd is op een specifieke wijze, anders dan door de formulering van beschouwingen van algemene aard die de wetgever ongetwijfeld ook reeds moet hebben gemaakt om de nieuwe wetgeving te concipiëren en uit te werken.

Maar het terzake bestreden Besluit heeft in ieder geval betrekking op een 'vergunningsaanvraag... voor de exploitatie ... ingediend vóór de inwerking-treding' van het reeds hierboven bedoelde Besluit van de Vlaamse Executieve van 06.02.1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning en naar luid van de bepaling van artikel 70, § 1 van het gezegde Besluit behoorde die vergunningsaanvraag te 'worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was op het tijdstip van de indiening van de aanvraag' d.i. deze voorgeschreven bij Hoofdstuk I, waaronder artikel 13, van het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop repliceert dat artikel 70 van Vlarem I verwijst naar de procedure volgens dewelke een vergunningsaanvraag moet worden afgehandeld, dat dit niet impliceert dat de

vergunningverlenende overheid niet het type voorwaarden zou kunnen opleggen die vervat zijn in Vlarem II, dat in casu niet wordt aangevoerd dat de opgelegde milieuvorwaarden onredelijk of kennelijk onredelijk zouden zijn, dat de vergunningverlenende overheid steeds bijzondere vergunningsvoorwaarden mag opleggen, dat de verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat Vlarem II niet van toepassing kan zijn omdat het niet van kracht was op het ogenblik van haar milieuvergunningsaanvraag en dat de verzoekende partij de overgangsregeling van Vlarem I verwacht met deze van Vlarem II;

3.3.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord - behoudens het herhalen van het in het verzoekschrift gestelde - de verzoekende partij er nog op wijst dat in toepassing van artikel 43 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 de procedure van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming diende te worden toegepast en dat die bepaling zo moet worden begrepen dat een vergunningsaanvraag ingediend vóór het van kracht worden van het milieuvergunningsdecreet "in haar geheel en in alle opzichten moet worden behandeld met aanwending, niet slechts van de zuivere voorschriften naar de vorm, maar ook van de normen naar de grond die onder het van kracht zijn van het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming als dusdanig golden";

3.3.4.1. Overwegende dat artikel 43 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 70 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepalen dat vergunningsaanvragen ingediend vóór de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was

op het tijdstip van de indiening van de aanvraag; dat in casu dit de procedure was neergelegd in het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming; dat in voorliggende zaak de vergunningsaanvraag daadwerkelijk werd afgehandeld volgens de procedure die is neergelegd in het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming; dat de verzoekende partij bij de ontwikkeling van het middel ten onrechte uitgaat van de premisse dat het ondertussen vernietigde besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) werd toegepast; dat noch de aanhef noch het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit enige verwijzing naar dat reglement bevat; dat, wat de vergunningverlenende overheid wel deed is in bijlage van het bestreden besluit de tekst van een aantal artikelen voegen die deel uitmaakten van dat reglement, teneinde deze op te leggen als vergunningsvoorwaarden, specifiek van toepassing op de onderhavige exploitatievergunning; dat deze werkwijze evenwel niet inhoudt dat de procedure neergelegd in het ARAB niet zou zijn toegepast; dat de verzoekende partij blijkbaar overgangsbepalingen met betrekking tot de vergunningsprocedure verwacht met de toepassing van milieuvoorwaarden; dat dienvolgens noch artikel 43 van het milieuvergunningsdecreet, noch artikel 70 van Vlarem I werden geschonden;

3.3.4.2. Overwegende dat met het bestreden besluit en onder de vorm van een aan dat besluit gehechte bijlage een aantal milieuvoorwaarden van het inmiddels vernietigde Vlarem II werden opgelegd en dat ook nog een aantal andere bijzondere exploitatievoorwaarden werden opgelegd; dat de verzoekende partij zich er over beklagt dat dit is gebeurd met schending van de formele motiveringsplicht; dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het in het auditoraatsverslag

gestelde dat ook reeds in eerste aanleg die voorwaarden van het vernietigde Vlarem II als bijzondere voorwaarden in bijlage werden opgelegd -hetgeen uit diverse elementen van het dossier kan worden opgemaakt en hetgeen ten tijde van het deputatiebesluit een gangbare praktijk was- niet weerspreekt; dat ook het merendeel van andere bijzondere exploitatievoorwaarden reeds in het deputatiebesluit waren opgelegd; dat de verzoekende partij tegen de in eerste aanleg genomen beslissing geen administratief beroep heeft ingesteld; dat, integendeel, de verzoekende partij in haar brief van 5 januari 1993 aan de verwerende partij mededeelt "reeds uitgebreide maatregelen (te) hebben getroffen om de inrichting te conformeren aan de nieuwe normen zoals deze in Vlarem II worden voorgeschreven" en dat "bijkomende maatregelen, zoals besproken met het gemeentebestuur en met mensen van de AMINAL, en zoals opgenomen in de vergunning, zullen worden getroffen binnen de termijnen zoals in de ons afgeleverde vergunning voorzien"; dat ook de beroepsindieners daaromtrent geen argument hebben aangebracht; dat dienvolgens de verzoekende partij de minister niet euvel kan duiden, voor het opleggen van deze voorwaarden die uiteraard tot doel hebben het beschermen van mens en milieu, geen bijzondere motivering te hebben gegeven in het bestreden besluit; dat voor het overige wordt vastgesteld dat voor bijzondere exploitatievoorwaarden, die niet in het eerste bestreden besluit blijken te zijn opgelegd, te weten 1. het plaatsen van gaswassers op losinstallaties van ammoniak, mierzuur en formaldehyde, 2. het verharden van het volledige bedrijfsterrein, 3. de lospunten van alle vaste opslagtanks te voorzien van niet-omwisselbare koppelingen of slotbeveiliging en 4. het voorzien van aparte inkuipingen voor mierzuur, waterstofperoxyde en zwavelzuur in vaste opslaghouders, wel degelijk in het bestreden besluit een verantwoording wordt gegeven, namelijk in volgende overwegingen :

"Overwegende dat voor wat betreft de opslag in vaste houders, het accidenteel lossen van een tankwagen gevuld met produkt X in een opslagtank gevuld met produkt Y en het begeven van twee opslagtanks binnen dezelfde inkuiping, mogelijke risicobronnen kunnen zijn; dat vermenging van produkten gedeeltelijk kan vermeden worden door de lospunten van alle vaste opslagtanks te voorzien van niet-verwisselbare koppelingen of een slotbeveiliging zodanig dat verkeerde aansluitingen bij het lossen van vrachtwagens uitgesloten is; dat het lekken van twee opslagtanks vrijwel uitgesloten is als alle tanks jaarlijks aan een controle onderworpen worden en regelmatig een onderhoudsbeurt krijgen;

Overwegende dat het noodzakelijk is op de losinstallaties van ammoniak (25 %), mierzuur en formaldehyde (37 %), gaswassers te plaatsen om emissieverliezen bij opslag en laad- en losoperaties te beperken en om de TLV-waarde niet te overschrijden; dat zelfs tot op een afstand van 100 m de TLV-waarde van deze stoffen kan overschreden worden;

Overwegende dat het verharden van het volledige terrein noodzakelijk is om het risico op grondwaterverontreiniging te beperken";

3.3.4.3. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat in een derde middel de verzoekende partij doet gelden dat het administratief beroep tegen het deputatiebesluit van 12 november 1992 bij de Koning moest worden ingediend en dat het de Koning is die erover uitspraak moest doen;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij verwijst "ter zake naar de wettelijke bepalingen aangehaald op blz. 1 van het bestreden besluit";

3.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord zich beperkt tot de herhaling van het middel aangevoerd in het verzoekschrift;

3.4.4. Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit wordt verwezen naar de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980,

zoals gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, inzonderheid artikel 6, § 1, II, 3°; dat ingevolge die bepaling de gewesten bevoegd zijn voor "de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven onder voorbehoud van de maatregelen van interne politie die betrekking hebben op de arbeidsbescherming", zodat het administratief beroep in casu diende te worden ingesteld bij de Vlaamse regering, en niet bij de Koning; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. -M. GOOSSENS.

M. -R. BRACKE.